

Et nyt Identificeringssystem.

I.

Indledning.

I adskillige europæiske Politietater har Identificeringsarbejdet i det sidste Par Aar staaet i Begreb med at antage nye Former. Antropometrien — Bertillons berømte Forbrydermaalinger, der i mere end et kvart Aarhundrede have været et næsten ufejlbarligt Vaaben i Politiets Kamp mod den internationale Forbryderhær — synes langsomt at skulle blive fortrængt af Fingeraftryksmetoden *), det saakaldte daktyloskopiske System. De Grunde, der af Daktyloskopiens Forkæmpere føres i Marken for at retfærdiggøre Ombytningen, ere mange og ret overbevisende. Der anføres saaledes, at man trods al anvendt Omhu kan maale unøjagtigt, medens det er aldeles utænkeligt, at et Fingeraftryk ikke skulde blive en korrekt Reproduktion af den paagældende Hudfigur. Endvidere at Antropometrien kræver særlige Forkundskaber og længere Tids Øvelse, hvorimod enhver underordnet Politifunktionær i Løbet af nogle faa Minutter kan lære at optage Fingeraftryk, at Maalingerne nødvendiggøre Anskaffelsen af en Del ret kostbare Instrumenter og et særskilt Lokale i Modsætning til Fingeraftrykkene, der kunne optages paa ligegyldigt hvilket

---

*) Jfr. i øvrigt om samme Emne nærv. Tidsskr. Bd. XVII S. 113
XIX S. 75 XXV og S. 78.

Sted ved Hjælp af en Draabe Tryksvæerte og en Stump Zinkplade. Heraf følger atter, at Fingeraftryk ville kunne fremstilles i enhver som helst Jurisdiktion, medens Bertillonagen kun kan overkommes af større Politietater.

Det er Londons Politidirektør Sir E. R. Henry, hvem Æren for at have henledet de europæiske Politietaters Opmærksomhed paa Daktyloskopiens Fortrin tilkommer. Henry, der som Politiinspektør i Bengalen havde haft rig Lejlighed til at studere Systemet, af hvilket der blandt Myndighederne dersteds gøres udstrakt Brug, indførte ved sin Embedstiltrædelse Fingeraftryksmetoden i Londons Politietat, forbedret efter et af ham selv opfundet Klassifikationsprincip. Eksperimentets Udfald overtraf al Forventning. Medens man med Bertillons System — som samtidig blev afskaffet i London — kun havde opnaaet et gennemsnitligt Antal af 450 Identifikation om Aaret, lykkedes det allerede første Aar Londoner-Politiet at konstatere 1700 Personers Identitet ved Hjælp af Fingeraftryk. Og dette Antal pr. Aar er i stadig Stigning. Aar 1903 blev 3600 Personer og sidstforløbne Aar omkring halvfemte Tusinde Personer genkendte ad daktyloskopisk Vej.

Intet Under, at andre Politietater have skyndt sig at efterligne Londons Eksempel. For Øjeblikket praktiseres Fingeraftryksmetoden jævnsides med Maalingerne i Berlin, hvor man allerede i sidstforløbne Kvartaar kunde opvise en beskeden Høst af 43 daktyloskopiske Resultater, og i Hamborg, hvis reformivrige Politidirektør, Dr. Roscher, ved en Omændring af Klassifikationsmetoden har søgt at afhjælpe visse mindre med Henrys System forbundne Ulemper. Kongeriget Sachsen har imidlertid Æren af at være det første Land i Europa, i hvilket Systemet er gennemført paa en Maade, der kommer Idealet nær. Her er det fra dette Aars Begyndelse paalagt samtlige Jurisdiktioner Landet over at tage Fingeraftryk in duplo af enhver Arrestant og indsende det ene Eksempel til Centralbureauet i Dresden. Et Skridt i samme Retning er foretaget i Øst-

rig, hvor det ligeledes ved en ministeriel Kundgørelse er befalet, at der i alle Statens Fængsler skal tages Finger aftryk af Fangerne, hvilke Aftryk alle skulle indlemmes i Hovedregistraturen i Wien. Samtidig har Politiet i Buda-Pesth taget Systemet i Brug.

I København indførtes Fingeraftryksmetoden i Juni Maaned f. A. paa Foranledning af Politiinspektør Henrik Madsen, og under dennes Ledelse praktiseres den jævnsides med de tidligere indførte antropometriske Maalinger. Her saavel som i de ovenfor nævnte Byer tages der altsaa indtil videre baade antropometriske og daktyloskopiske Signalementer af enhver Arrestant.

Udenfor Europa gøres der bl. a. Steder vidtstrakt Brug af Daktyloskopien i Sydamerika, i Indien og i Ægypten.

Vi skulle i det følgende give en kortfattet Fremstilling af Systemets Væsen og Egenskaber.

II.

Daktyloskopiens Væsen.

Naar man nøje betragter sine Fingerspiders indvendige Side, vil man bemærke, hvorledes sirligt svungne Papillarlinier danne en Rigdom af Buer, Sløjfer, Snirkler, Ringe og andre Figurer.

Disse Figurer have adskillige fremragende Lærde gjort til Genstand for en Række interessante Studier. Ved Fysiologerne Purkenjes og Galtons Forskninger, der strakte sig over en hel Menneskealder, og ved William Herschels Specialstudier er det godtgjort, at disse tilsyneladende saa sarte Hudfigurer forblive ganske uforandrede gennem alle Livets Aldre. Ikke blot fra Vugge til Grav, men hos Fosteret i Moderens Liv og hos Liget i Opløsningstilstand ere Fingerspidsernes Hudfigurer ufejlbarlig de samme.

Samtidigt er det konstateret, at det er umuligt at finde to indtil de mindste Enkeltheder analoge Hudfigurer. Selv om disse Figurer ikke blot ifølge deres Art, men

ogsaa ifølge Liniernes Antal, Konturer, Beliggenhed etc. straks synes aldeles ensartede, vil en nærmere Undersøgelse vise, at de adskille sig ved en Række karakteristiske Enkeltheder (Punkter, brudte Linier, Vinkler, Grene m. m.), af hvilke der i hvert Fingeraftryk kan paavises opimod 70. Paa Grundlag af disse Enkeltheder og selve Hudfigurerens Grupper og Undergrupper kan der ifølge Windts og Kodiceks Beregninger opnaas ikke mindre end 20,971,520,000,000,000 Kombinationer.

Sammenlignet med dette uhyre Tal er Antallet af Jordklodens Beboere, ca. 1500 Millioner, for intet at regne. Selv i 100 Aar giver dette med en menneskelig Gennemsnitslevealder af 33,3 Aar jo ikke mere end 4500. Millioner Mennesker.

Dividerer man nu denne hundredaarige Menneskemasse ind i ovenanførte Kombinationstal, vil man se, at vor Jordklode først i det 4,660,337te Aarhundrede vil have saa mange Mennesker, som den daktyloskopiske Registratur indeholder Kombinationer.

Enhver ejer altsaa i sine Fingerspidser en Art Signatur, der er langt mere individuel end et nok saaejendommeligt Navnetræk. Dette er da heller ikke nogen lagttagelse af nyere Datum. Hos de orientalske Folkeslag, hvis Kultur i den fjerneste Oldtid var Aftenlandets saa langt overlegen, har man kjendt og gjort Brug af Fingeraftryk. I Kina, Assyrien og Japan har man fundet antikke Dokumenter, paa hvis Fod et Sværteaftryk af Udstederens Fingerspids er traadt i Stedet for Navns Underskrift. Ogsaa i den nyere Tid erstatter man i visse Lande ofte Signaturen med Fingeraftryk. Saaledes i Bengalen, hvor Autoriteterne have forstaaet at sætte en Stopper for visse omsiggribende Bedragerier ved at lade officielle Aktstykker signere med Tommel- og Pegefingerens Figurer. I Tyrkiet betjener den, der er ukyndig i Skrivekunsten, sig ikke af det hos os gangbare Bomærke. I en Blikkapsel, han bærer hos sig, opbevarer han derimod en med sort Farve fugtet

Svamp. Skal noget underskrives, væder han sin højre Pegefinger paa Svampen og afsætter sit Fingeraftryk paa Dokumentet. Og saaledes som vi ere i Stand til at agnoscere vor Underskrift, formaar Tyrken at genkende ikke blot sit eget, men ogsaa sine paarørendes og sine Forretningsforbindelsers Fingeraftryk.

III.

Hudfigurens ydre og indre Grænse.

Daktyloskopiens Anvendelighed i Identifikationsøjemed var afhængig af, hvorvidt det var muligt at udpege de ganske faa Hovedtyper, under hvilke denne Uendelighed af Kombinationer, dette tilsyneladende Kaos kunde indordnes. Tallose Undersøgelser og Beregninger maatte foretages og adskillige frugtesløse Eksperimenter anstilles, før dette Maal kunde naas. Nu synes Spørgsmaalet endelig løst ved Fastsettelsen af en Metode, der tilfredsstillende alle Fordringer og især i høj Grad formindsker Antallet af de besværlige Overgangsformer.

Efter denne Metode kunne alle eksisterende Fingeraftryk henføres under 4 Hovedtyper: Buen, Slyngen, Hvirvlen og den sammensatte Figur.

Før vi skride til Fremstillingen af disse fire Hovedtyper, er det imidlertid nødvendigt at kaste Blikket paa nogle bestemte Punkter, som findes i enhver Hudfigur. Kendskabet til disse er af afgørende Betydning ved Bedømmelsen.

Ved første Øjekast synes Fingerspidsens Papillarlinie kun at være et Virvar af Streger. I Virkeligheden findes der imidlertid paa enhver Fingerspids en let paaviselig Særfigur, som omslutes af Grænselinier.

Fig. 1 fremstiller en Slynge. Grænselinien markeres af den sorte Streg. Fig. 3 er en Hvirvel, som her, for at lette Forstaaelsen, er skaaret ud af sit Grænseleje (Fig. 2).

I ethvert Fingeraftryk — Buen undtagen — kan der derfor paavises to bestemte Udgangs- eller Støttepunkter, nemlig:

- A. Deltaet eller den ydre Grænse.
- B. Kærnepunktet eller den indre Grænse.

Deltaet eller den ydre Grænse dannes af de Linier,

Fig. 1.

Fig. 2.

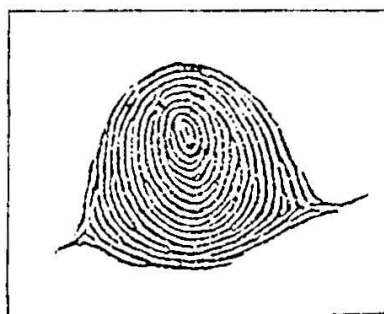

Fig. 3.

som omslutte den egentlige Papillarfigur. Det opstaar enten, idet en enkelt Papillarlinie tvedeles, eller idet to Linier, som hidtil løb parallelt, pludseligt forandre Retning og bortfjerne sig fra hinanden. Naar et Delta dannes ved Liniens Tvedeling, er selve Gaffelpunktet den ydre Grænse (Fig. 4-x). Er der flere saadanne Gaffelpunkter, gælder det, der ligger inderst, som ydre Grænse.

Dannes Deltaet derimod, idet to Parallellinier pludselig

divergere, saa er den Linie eller det Punkt, som ligger Afvigelsespunktet nærmest, den ydre Grænse (Fig. 5-y).

I hver Slynge findes een saadan ydre Grænse (Fig. 6-A), i hvert Hvirvelmønster findes to (Fig. 7-A-A).

Kærnepunktet eller den indre Grænse dannes af selve Figurens centrale Punkt. I Hvirvelmønsteret er Kærnepunktet enten en Prik eller den inderste Ring. I Slingen kan den indre Grænse enten dannes af et lige eller et ulige Antal ikke forbundne Streger («Stave») eller ved to

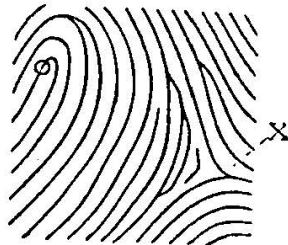

Fig. 4.

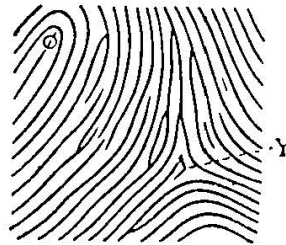

Fig. 5.

Fig. 6.

Fig. 7.

Linier, som foroven forbindes ved en Bue. Findes der et ulige Antal ikke forbundne Stave, gælder den midterste som indvendig Grænse, findes der kun en enkelt Stav, er denne den indvendige Grænse (se i Fig. 5 den med $\odot$ betegnede Linie). Dannes Kærnepunktet af en Slynge, er den fra Deltaet længst bortliggende Skulder den indvendige Grænse (se i Fig. 4 den med $\odot$ betegnede Linie). Det samme gælder, dersom Kærnen dannes af to ikke forbundne Linier. Da Antallet af de mellem ydre og indre Grænse indesluttede Linier skal tælles ved visse Undergrupperinger af

Slyngemønstret, er det af stor Betydning, at man med Nøjagtighed kan fastsætte disse Grænsepunkter.

IV.

De fire Hovedtyper.

De fire Hovedtyper, under hvilke alle eksisterende Fingerspidsfigurer kunne indordnes, ere som anført:

- A. Buen.
- B. Slyngen.
- C. Hvirvlen.
- D. Den sammensatte Figur.

Fig. 8.

Fig. 9.

Fig. 10.

Fig. 11.

A. Buen.

I denne Figur danne Papillarlinierne et Antal over hinanden liggende Buer, som løbe fra den ene Side til den anden, uden at blot en eneste Linie vender tilbage til samme Side (Fig. 8).

I Reglen findes der intet Delta i denne Figur. Men findes der et saadant, maa der ikke ligge nogen Linie mellem den indre og den ydre Grænse.

Fig. 9 og 10 synes ved første Øjekast at være Buer. Ved nærmere Eftersyn vil man imidlertid bemærke, at der midt i begge findes en enkelt »Slynge«, det vil sige en Linie, som midt i Figuren gør en brat Drejning og vender tilbage til den Side, hvorfra den kommer. I begge Figurer findes et Delta, og indre Grænse dannes af en Stav. Disse Aftryk henhøre derfor ikke under Buen, men under Slyngemønstret.

En Afart af Buen er Teltbuen, i hvis Midte en Linie danner en vertikal Akse, over hvilken de øvrige Linier bøje sig i spidse Vinkler og danne en teltlignende Figur (Fig. 11).

B. Slyngen.

I dette Mønster vende Papillarlinierne, efter at de i Figurens Midte have gjort en slyngelignende Bøjning, tilbage til den Side, hvorfra de komme.

Man skelner mellem Radialslyngen og Ulnarslyngen. I Radialslyngen have Linierne en skraa Retning fra Lillefingeren nedad mod Tommelfingeren. I Ulnarslyngen løbe de i skraa Retning fra Tommelfingeren nedad mod Lillefingeren.

Fig. 12.

Fig. 13.

Fig. 14.

Fig. 15.

Deraf følger, at Fig. 12 og 13 — der ligesom Fig. 14 og 15 ere typiske Eksempler paa Slynger — ere Ulnarslynger, dersom de fremstille Fingeraftryk af højre Haand, men Radialslynger, dersom Fingeraftrykkene hidrøre fra en Venstrehaand. Det samme gælder i modsat Forhold om Fig. 14 og 15. Disse Aftryk ere Ulnarslynger, dersom de hidrøre fra en Venstrehaand, og Radialslynger, hvis det er Højreaftryk, idet man stadig maa erindre, at Aftrykket, ligesom Spejlet, giver et omvendt Billede af Originalen.

C. Hvirvlen.

I Hvirvelmønstret gør Papillarlinien mindst een fuld-
stændig Omdrejning om sig selv. Karakteristisk for Hvirv-
len er, at den altid har to Deltaer (kf. Fig. 7) i Modsæt-
ning til Slyngen, der altid kun har et (kf. Fig. 6).

Selve Figuren kan enten bestaa af Ringe eller Ovaler, hvoraf den ene omkredser den anden, eller den kan være spiralformet eller mandelformet. Fig. 16—21 fremstille forskellige Hvirvelarter..

D. Den sammensatte Figur.

Sammensat Figur kaldes det Aftryk, i hvilket der forekommer Kombinationer af Buer, Slynger og Hvirvler. Denne Gruppe deles i

Fig. 16.

Fig. 17.

Fig. 18.

Fig. 19.

Fig. 20.

Fig. 21.

- a. Centrallommeslyngen.
- b. Sidelommeslyngen.
- c. Tvillingslyngen.
- d. Tilfældige Mønstre.

a. Centrallommeslyngen.

Saaledes kaldes de Hudfigurer, i hvilke en enkelt Hvirvel er omsluttet af Slynger. Det forekommer nemlig ikke sjældent i Slyngemønstret, at Papillarlinierne tæt ved Kærnepunktet pludselig afvige fra de øvrige Papillarliniers Løb, og at en eller anden Linie pludselig gør en fuldstændig Omdrejning. Alle saadanne Slyngeformationer, i hvilke blot en eneste Linie er rettet konveks mod Slyngens Aabning, og i hvilke der som Følge deraf fremkommer et mere

eller mindre tydelig udpræget Delta, kaldes Centrallommeslynger.

I Fig. 22 findes en skematisk Fremstilling af de 4

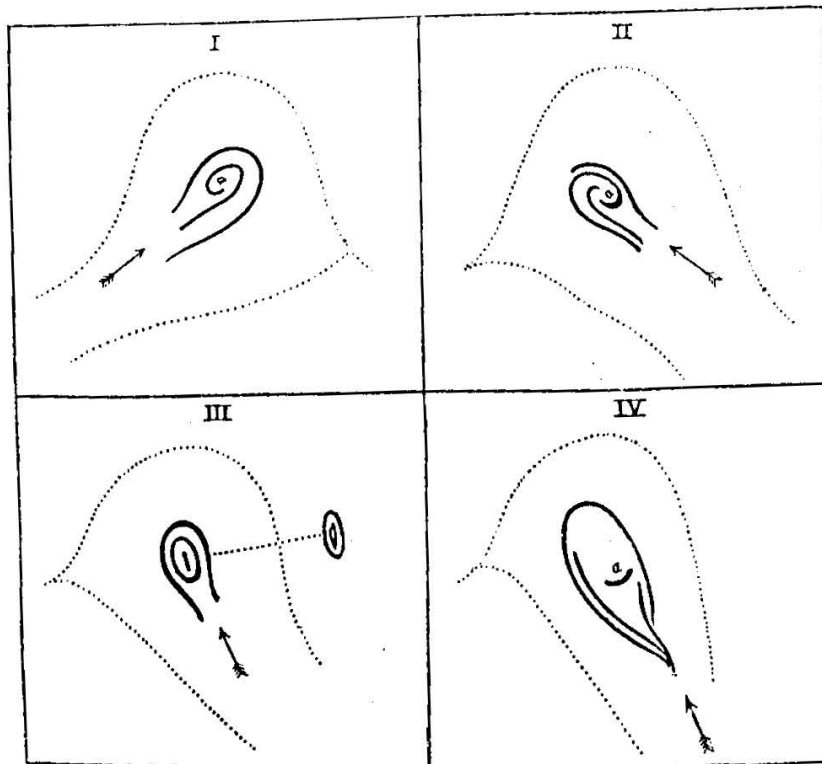

Fig. 22.

eksisterende Kærnepunkter, hvis Tilstedeværelse gør en almindelig Slynge til en Centrallommeslynge. Pilen markerer Slyngeledningens Hældning. Forlænger man denne Pil, vil

Fig. 23.

Fig. 24.

man se, at den træffer mindst en af Kærnepunktets Linier i en ret Vinkel. Kun naar dette er Tilfældet, er Aftrykket en Centrallommeslynge. Heri ligger det væsentlige Skelne-mærke i opdukkende Tvivlstilfælde. Fig. 23 og 24 er Cen-trallommeslynger.

b. Sidelommeslyngen.

Naar de Linier, hvoraf Slingen bestaar, før deres Omdrejning bøje skarpt nedad og derved paa den ene Side danner et Melletrum eller en »Lomme«, som sædvanlig er udfyldt af en anden Slynge Linier, hedder Aftrykket »Sidelommeslynge«, dersom begge Slynger udmunde paa samme Side af Fingeraftrykket (Fig. 25—26).

c. Tvillingslyngen.

Denne Figur bestaar, som Navnet antyder, af to Slynger. Den ene løber over den anden eller de omslynge hinanden gensidig. Tvillingslyngen adskiller sig fra Sidelommeslyngen derved, at de to Slynger ved førstnævnte munde ud paa hver sin Side af Fingeraftrykket. Det

Fig. 25.

Fig. 26.

Fig. 27.

Fig. 28.

kan til en Begyndelse falde vanskeligt at afgøre, om en Figur er en Sidelommeslynge eller en Tvillingslynge. Men da det ved Klassifikationen i Registreringsøjemed er unødvendigt at skelne mellem disse Figurer, er den rigtige Bedømmelse ogsaa af mindre væsentlig Betydning. Fig. 27 og 28 ere Tvillingslynger.

d. Tilfældige Mønstre.

Saaledes benævnes det forholdsvis lille Antal Figurer, hvis Omrids ere saa uregelmæssige, at de ikke kunne henføres under nogen af de her beskrevne Typer.

V.

Klassifikationen.

Efter at de ti Fingres Aftryk er afsat paa Blankettens dertil bestemte Rubrikker, (se Pag. 73) foretages Bedømmelsen

efter det oven skildrede Princip. Under hvert Aftryk noterer man med Blyant Figurens Navn, idet man dog af Nemheds-hensyn betjener sig af følgende Signaturer, der for Uniformite-tens Skyld ere de samme, som man anvender i London:

- A. Buen.
- T. Teltbuen.
- W. Hvirvlen.
- C. P. Centrallommeslyngen.
- L. P. Sidelommeslyngen.
- T. L. Tvillingslyngen.
- Ac. Det tilfældige Mønster.

For Slyngemønstrene anvendes desuden følgende Tegn:

I højre Haand: $\backslash$ for Ulnarslyngen og $/$ for Radial-slyngen.

I venstre Haand: $/$ for Ulnarslyngen og $\backslash$ for Radial-slyngen.

Derefter skrider man til Klassifikationen, det vil sige Bestemmelsen af den Plads i Kortregistraturen (et Skab med Hylder og Mapper), paa hvilken det paagældende Sæt Aftryk skal anbringes. Af Klassifikationsmetoder findes der ikke saa ganske faa. Francis Galton i London, William Herschel i Bengalen, Juan Vucetich i Buenos Ayres, Bertillon i Paris, Fængselsdirektør A. Daae i Kristiania og Dr. Roscher i Hamborg have hver bragt sin Metode i Forslag.

A. Hovedgrupper.

Bedst svarende til Formaalet er dog vistnok følgende af E. R. Henry opfundne Grupperingsmaade, der for Øjeblikket anvendes overalt i Europa, hvor Daktyloskopien har vundet Indpas.

Alle eksisterende Figurer falde ved første Inddeling i to store Grupper, L-Gruppen og W-Gruppen. Under L-Gruppen høre samtlige Buer og Slynger, under W-Gruppen alle Hvirvler og sammensatte Figurer. Derefter vurderes de saaledes fremkomne Betegnelser i Tal, idet Fingrene

Faksimile i 1/3 Reduktion af et Fingeraftryksskort.

G. B. _____ Navn <u>Larsen</u> <u>Thaus Christoffer Antonius</u> f. d. <u>16/7. 1841</u> <u>Holsted</u>	Klassifikations-Nr. <u>24 I</u> <u>29 M</u>
--	--

HØJRE HAAND.

1.—Tommelfinger.	2.—Pegefinger.	3.—Mellemfinger.	4.—Ringfinger.	5.—Lillefinger
				
(Fold.) <i>W</i>	<i>W</i>	<i>\</i>	<i>W</i>	(Fold.) <i>W</i>

Aftrykket skal tages saaledes, at sidste Fingerled er lige ovenfor den tykke Linje, mrkt (Fold). Dersom et enkelt Aftryk mislykkes, afsættes et nyt paa den tomme Plads oven over dette.

Naar en Finger mangler eller er saa daarlig, at der ikke kan tages Aftryk, eller hvis den er forkrøbet og giver et ubrugeligt Aftryk, skal dette noteres under Rubrikken: Bemærkninger

VENSTRE HAAND.

6.—Tommelfinger	7.—Pegefinger.	8.—Mellemfinger.	9.—Ringfinger	10.—Lillefinger
				
(Fold.) <i>W</i>	<i>W</i>	<i>/</i>	<i>W</i>	(Fold.) <i>/</i>

VENSTRE HAAND.

Afttryk af de fire Fingre tagne paa én Gang.

HØJRE HAAND.

Afttryk af de fire Fingre tagne paa én Gang.

Udfærdiget af <u>Larsen</u> af <u>Larsen</u> Klassificeret af <u>Larsen</u> Kontrolleret af _____	den <u>16/7. 1890</u>
---	-----------------------

betragtes parvis. Dersom W forekommer i første Fingerpar (højre Tommel- og Pegefinger), gælder hvert W for 16. Forekommer W i andet Fingerpar (højre Mellem- og Ringfinger), tæller hvert W 8. I tredje Fingerpar (højre Lille- og venstre Tommelfinger) gælder hvert W for 4, i fjerde Fingerpar (venstre Pege- og Mellemfinger) for 2 og i femte Fingerpar (venstre Ring- og Lillesfinger) for 1. De med L betegnede Figurer gælde derimod i alle Fingre for 0.

Naar Klassifikationen skal foretages, trækker man en lang Brøkstreg. Den første Finger af hvert af de nævnte Fingerpar betragtes som Tæller. Dens Talbetegnelse sættes derfor over denne Brøkstreg. Den anden Finger af hvert Fingerpar betragtes som Nævner, hvorfor dens Talbetegnelse sættes under Brøkstregen.

Højre Haand.

Tommelf.	Pegef.	Mellemf.	Ringf.	Lillef.
L.	W.	W.	L.	L.

Venstre Haand.

Tommelf.	Pegef.	Mellemf.	Ringf.	Lillef.
L.	W.	W.	L.	W.

Naar et Sæt Fingeraftryk f. Eks. paa Aftryksblanketten har faaet ovenstaaende Betegnelser, vil det opstillet parvis i nævnte Brøkformation se saaledes ud:

$$\frac{L. \quad W. \quad L. \quad W. \quad L.}{W. \quad L. \quad L. \quad W. \quad W.}$$

hvilket atter vil sige, at det efter den beskrevne numeriske Værdi vil faa følgende Talbetegnelser:

$$\frac{0 \quad 8 \quad 0 \quad 2 \quad 0}{16 \quad 0 \quad 0 \quad 2 \quad 1}$$

Derefter adderes Tallene i Tælleren og Tallene i Nævneren. Facit bliver i nærværende Tilfælde $\frac{10}{19}$. Hertil lægges

yderligere 1 i Tæller saavel som Nævner, hvorved Brøken bliver $\frac{11}{20}$. Alt efter Fingeraftrykkenes Beskaffenhed kan man paa denne Maade opnaa alle Brøkværdier fra $\frac{1}{1}$ til $\frac{32}{32}$, og det samlede Kortmateriale adskilles paa denne Maade i 1024 Hovedgrupper. Til hver Nævner svarer et (eller flere) Rum i Registraturskabet, og i hvert af disse Rum samles alle Fingeraftrykskort med samme Nævner og anbringes i Numerorden efter Tælleren.

B. Undergrupper.

Ved denne geniale Klassifikationsmetode klæber der imidlertid den Ulempe, at Kortfordelingen bliver i høj Grad uensartet. Medens der i enkelte Grupper kun kommer ganske faa Kort, er Tilgangen til andre Grupper saa rigelig, at en yderligere Inddeling er uomgængelig nødvendig.

a. Bogstaveringsgrupper.

Dette gælder især Klasse $\frac{1}{1}$, i hvilke alle Figureerne henhøre under det saa hyppigt forekommende L-Mønster (Buer, Teltbuer, Ulnar- og Radialsøjfer).

Ved denne Gruppe anvendes derfor følgende Undergrupperinger. Pegefingrene lægges til Grund for den yderligere Inddeling og betegnes paa Kortet med et stort Bogstav i Modsætning til de øvrige Fingre, der eventuelt betegnes med smaa Bogstaver. I Underklassen $\frac{A}{A}$ findes der de Kort, der have Buer i begge Pegefingre, i $\frac{A}{R}$ Kort med Buer i højre og Radialslynger i venstre Pegefinger, i $\frac{A}{U}$ Kort med Buer i højre og Ulnarslynger i venstre Pegefinger. De øvrige Kombinationer ere:

$$\frac{R}{A}, \frac{R}{R}, \frac{R}{U}, \frac{U}{A}, \frac{U}{R}, \frac{U}{U}$$

altsaa i alt 9 Kombinationer, svarende til 9 Undergrupper. En fortsat Inddeling af disse 9 Undergrupper af Klasse $\frac{1}{1}$ sker paa Grundlag af de øvrige Fingre. Hver Haand kan jo desuden fremvise indtil 4 Buer eller Radialsløjfer, som paa Kortet betegnes med r, t eller a (lille Bogstav) i tilsvarende Antal. Paa denne Maade kan hver af de 9 Undergrupper i Klasse $\frac{1}{1}$ yderligere inddeles i 256 Underklasser, hvilket Antal Grupper langt overstiger, hvad der selv i den allerstørste Registratur kan blive Brug for.

b. Tælling af Papillarlinier.

En særlig Inddeling kræve de Fingeraftryk kort af Klasse $\frac{1}{1}$, paa hvilke alle Aftryk ere Ulnarslynger, og hvor den ovenomtalte Undergruppering efter a og r altsaa ikke kan anvendes. Denne Formation, der udgør omkring 5 pCt. af det hele Antal Kort, underinddeles ved, at man tæller Papillarlinierne i højre og venstre Pege- og Mellemfinger.

Naar Antallet af de imellem indre og ydre Grænseliggende Papillarlinjer i Pegefingern er 9 eller derunder, betegnes den paa Brøkstregen med I. Er den 10 eller derover, betegnes den med O.

For Mellemfingerens Vedkommende betegnes Figuren med I, dersom den har 10 Linier eller derunder mellem ydre og indre Grænse og med O, hvis der er 11 eller derover.

Paa denne Maade opnaas 16 Undergrupper, nemlig:

$\frac{II}{II}$	$\frac{IO}{II}$	$\frac{OI}{II}$	$\frac{OO}{II}$
$\frac{II}{IO}$	$\frac{IO}{IO}$	$\frac{OI}{IO}$	$\frac{OO}{IO}$
$\frac{II}{OI}$	$\frac{IO}{OI}$	$\frac{OI}{OI}$	$\frac{OO}{OI}$
$\frac{II}{OO}$	$\frac{IO}{OO}$	$\frac{OI}{OO}$	$\frac{OO}{OO}$

I hver af disse 16 Undergrupper kunne Kortene, om fornødent, ordnes efter Antallet af Papillarlinierne i højre Lillefinger.

Anvendelsen af denne Underinddeling indskrænker sig dog ikke til Klasse $\frac{1}{1} \frac{U}{U}$ alene. Den kan benyttes til Undergrupperinger i alle de øvrige Hovedklasser, i hvilke baade Pege- og Mellemfingeren paa begge Hænder har Slynge-mønster.

Naar Papillarlinierne skulle tælles, trækker man en lige Streg fra Kærnepunktet (Fig. 29 A) til Deltaet (B). Dernæst tæller man ved Hjælp af en spids Metaltraad og en Loup de sorte Linier, som gennemskæres af denne Streg.

Fig. 29.

Ydre og indre Grænse maa ikke tælles med. Fig. 29 har 11 Papillarlinier og tilhører altsaa Klasse O. Ogsaa Brudstykker af Papillarlinier skulle tælles med, men kun hvis de berøres af Linien A—B.

c. Eftersporing af Papillarlinier.

I de Hovedgrupper, i hvilke alle eller næsten alle Figurer henhøre under W-Mønstret, fremkommer der ligeledes en saa stor Sammenhobning af Aftrykshort, at en yderligere Inddeling er nødvendig.

I disse Klasser opnaar man Undergrupper ved at efterspore Hvirvelgrænsernes nedre Arme i venstre og højre Pege- og Mellemfinger.

I alle Hvirvelmønstre findes som anført to Deltaer, et til højre og et til venstre. Disse Deltaer dannes enten ved en Tvedeling af en enkelt Linie eller ved, at to Parallel-linier pludselig vige fra hinanden, idet den ene stiger stejlt opad, medens den anden løber lige ud eller skraaner nedad. Ved at betragte disse sidstnævnte underste Arme eller nedre Linier af begge Deltaer og følge deres Løb (efterspore dem). vil man bemærke, at de enten mødes, eller at venstre

Deltaarm løber indenfor eller udenfor den korresponderende højre Deltaarm. Naar Deltaarmene mødes, betegnes Hvirvlen med M. Gaar venstre Arm indenfor højre, kaldes Hvirvlen I, gaar den udenfor, hedder den O. For at opnaa en ensartet Fordeling, har det dog været nødvendigt at fastslaa, at Formationen hedder M, selv om der ligger to Papillarlinier mellem venstre og højre Deltaarm. Det er altsaa kun i de Tilfælde, hvor venstre Deltaarm skilles fra højre ved tre eller flere mellemliggende Linier, at Figurerne betegnes henholdsvis med I eller O. Se Fig. 30 I, O og M.

Dersom den Deltaarm, hvis Løb efterspores, pludselig hører op, fortsætter man med den Linje, som ligger umiddelbart under denne. Se Fig. 30 †.

Ved Kombinationer af de ved Eftersporingen fremkomne Betegnelser I, O og M i højre og venstre Pege- og Mellemfinger fremkommer 81 Undergrupper for hver af de Hovedklasser, i hvilke alle de nævnte Fingre have Hvirvelmønstre. For

de Hovedklassers Vedkommende, hvori en eller et Par af disse Fingre have Hvirvler og de øvrige Slynger, fremstilles Undergrupperne ved Tælling i Slyngemønstret og Eftersporing i Hvirvelmønstret. Ad denne Vej kan der med Hovedgrupper, Undergrupper, Undergruppernes Undergrupper o. s. v. fremkomme omkring en halv Million Afdelinger. Men alligevel er Inddelingen saa letfattelig og overskuelig, at man selv i en Registratur med et usædvanligt stort Antal Aftrykshort er i Stand til i Løbet af faa Sekunder at gennemføre en Identifikation, eventuelt konstatere, at Samlingen ikke indeholder noget tilsvarende Kort.

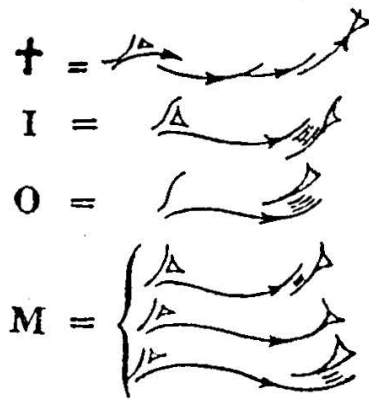

Fig. 30.

VI.

Fremstilling af Fingeraftryk.

Fingeraftrykkene fremstilles ved Hjælp af almindelig Tryksvæerte paa følgende Maade. Man afsætter paa en lille Farveriverplade saa megen Tryksvæerte, som en Ært er stor, og udtværer den ved Hjælp af en dertil konstrueret Valse. Naar Valsen er tilstrækkeligt mættet med Svæerte, overvalser man Aftrykspladen (poleret Zink monteret paa en Træklods) med denne paa Kryds og Tværs, indtil Pladen er dækket af et aldeles jævnt og ensartet, men saa tyndt Sværtelag, at Metalpladen skimtes derigennem. Sværten opbevares hensigtsmæssigst i en Tube; som Valse kan benyttes det mindste Eksemplar af de paa Bogtrykkerier i Brug værende Haandvalser.

Man aftørrer dernæst med et Haandklæde den paa-gældende Persons Fingerspidser, for at bortfjerne ethvert Spor af Sved eller anden Fugtighed. Saa omfatter man med højre Haands Tommel- og Pegefinger hans ene Fingers yderste Falanks og anbringer samtidig venstre Haands Tommel- og Pegefinger paa det yderste Fingerled. Fingeren, der paa denne Maade er gjort ubevægelig, anbringes nu med den indvendige Side mod Aftrykspladen saaledes, at Neglen danner en ret Vinkel med denne, og man drejer (»ruller«) lempeligt Fingeren, indtil Neglens modsatte Side danner en ret Vinkel mod Pladen og hele Fingerens Underside er dækket med Sværte. Derefter sætter man den indsværtede Finger i samme Stilling paa det for denne bestemte Felt paa Aftrykskortet (idet man nøje paaser, at yderste Fingerled er lige ovenfor den tykke Linie mrkt. (Fold), (kf. Faksimilen Pag. 73), og foretager med et let Tryk den samme Bevægelse som ved Indsværtningen.

For at forebygge, at Aftrykket bliver uklart, bør man undgaa at vugge frem og tilbage med Fingeren og at lade Fingeren rutsche paa Papiret.

I Tilfælde af Ankylose (Stivhed i Fingerleddene) bør man lempe Fremgangsmaaden efter Omstændighederne for desuagtet at opnaa et saa godt Aftryk som muligt. Er Fingeren saa beskadiget, at der ikke kan tages et brugeligt Aftryk eller mangler den aldeles, noteres dette paa Kortet.

Ved Klassifikationen af saadanne ufuldstændigt udfyldte Kort gaar man ud fra, at den manglende Fingers Hudfigur har tilhørt samme Type som den tilsvarende Fingers paa den anden Haand.

Det er af yderste Vigtighed for Bedømmelsen af Fingeraftrykkene, at disse ere brede og klare. Navnlig bør man naturligvis altid drage Omsorg for at Grænsepunkterne træde tydeligt frem.

VII.

Afsluttende Bemærkninger.

I en Omtale af Daktyloskopien bør man ikke glemme den Nytte, som uforvarende afsatte Fingeraftryk nu og da kunne yde ved Forbrydelsens Efterforskning og Opdagelse. Ved Hjælp af saadanne ufrivillige Aftryk i Blod, Sved eller Smuds paa Døre, Vinduer, Redskaber o. l. er det gentagende lykkedes — i den senere Tid bl. a. Steder i Berlin, London og Paris — dels at udpege Gerningsmanden til en Forbrydelse, dels at konstatere, at en mistænkt Person ikke kunde være den skyldige.

I vore Dage er et letanvendeligt og sikkert Identifikationsmiddel saa at sige uundværligt. Dels har jo Samfærdselsmidlernes enorme Udvikling medført, at ogsaa Forbryderen i stedse stigende Grad søger Virkefelter i fremmede Lande, og især da, naar Hjemlandets Jordbund af visse Aarsager brænder ham under Fødderne, dels er Forbryderhæren indenfor selve Landenes Grænser nu saa mandstærk, at Myndighederne efterhaanden ganske have tabt den Støtte, der ligger i den enkelte Funktionærs Hu-kommelse og det lokale Personalbekendskab.

Vi have jo i de allerseneste Dage erfaret, at en fra Tyskland deserteret Fange i flere Aar har kunnet opholde sig heri Landet under falske Navne og, endskønt han i alt blev straffet seksten Gange her, regelmæssigt slap med Førstestraffenes Minimum ved uafledigt at skifte Personalia. Der kunde nævnes et anseligt Antal lignende Tilfælde, og uendeligt større er sikkert Tallet paa dem, der aldrig komme til Politiets Kundskab. Begivenheder af den Art vilde næppe kunne lade sig opføre, dersom Danmark i Lighed med Sachsen lod optage daktyloskopiske Signalementer i alle Jurisdiktioner. Endnu gunstigere vilde Forholdene naturligvis arte sig, dersom ogsaa Broderlandene — hvad der for øvrigt nu synes at være nogen Udsigt til — tog Daktyloskopien i Brug.

Ja, det maa haabes, at den Tid ikke er alt for fjern, da et Net af daktyloskopiske Stationer omspænder hele Jordkloden som et virksomt Middel i Kampen mod Storbrydernes stadig voksende internationale Hær.

Carl Hansen,
Overbetjent i Opdagelsespolitiet.